

Comunicat de presă

Luxemburg, 12 iulie 2018

Componenta preventivă a Pactului de stabilitate și de creștere: în opinia Curții de Conturi Europene, Comisia nu a asigurat îndeplinirea obiectivului principal al regulamentului

Comisia Europeană și-a utilizat pe larg competențele discreționare cu scopul de a reduce cerințele de ajustare, atât la stabilirea normelor de punere în aplicare, cât și în cadrul deciziilor individuale. Astfel, potrivit Curții de Conturi Europene, Comisia nu a acordat importanța necesară atingerii obiectivului principal al regulamentului privind componenta preventivă. Această situație este deosebit de îngrijorătoare în cazul mai multor state membre ale căror rate ridicate ale datoriei pot suscita preocupări ale pieței în legătură cu sustenabilitatea finanțelor lor publice în următoarea recesiune.

Pactul de stabilitate și de creștere este un set de norme menite să garanteze faptul că statele membre ale UE urmăresc să asigure soliditatea finanțelor lor publice și își coordonează politicile fiscal-bugetare, având în vedere faptul că o criză bugetară care ar afecta un stat membru poate cauza probleme pentru celelalte. Pactul are două componente: (1) binecunoscuta „componentă corectivă” sau procedura aplicabilă deficitelor excesive (PDE), care se axează pe reducerea deficitelor globale sub nivelul de 3 % din PIB, și (2) o „componentă preventivă”, mai puțin cunoscută, care cere statelor membre să își reducă soldurile bugetare structurale (soldurile din care sunt excluse efectele legate de ciclul economic) în conformitate cu ținte specifice fiecărei țări, cunoscute ca „obiective bugetare pe termen mediu” (OTM).

Obiectivul principal al regulamentului privind componenta preventivă este acela de a asigura convergența relativ rapidă a statelor membre către aceste obiective bugetare pe termen mediu. Atingerea acestor obiective ar asigura două lucruri: (1) că statele membre au o marjă de manevră în perioadele de recesiune și că (2) ratele datoriei în statele membre cu un grad ridicat de îndatorare scad în direcția pragului stabilit în tratat. Normele de punere în aplicare și precedentele stabilite de Comisie nu asigură însă atingerea obiectivelor bugetare pe termen mediu într-un interval de timp rezonabil, nici măcar în prezența unei conjuncturi economice normale.

„Dispozițiile în materie de flexibilitate introduse de Comisie nu sunt limitate în timp la perioada de criză și, de fapt, au mers prea departe în practică”, a declarat domnul Neven Mates, membrul Curții de Conturi Europene responsabil de acest raport. „În consecință, în perioada de redresare și de expansiune înregistrată (2014-2018), soldurile structurale ale mai multor state membre cu un grad ridicat de îndatorare

Scopul acestui comunicat de presă este să prezinte mesajele principale ale raportului special adoptat de Curtea de Conturi Europeană.

Textul integral al raportului este disponibil la adresa www.eca.europa.eu.

ECA Press

Mark Rogerson – Purtător de cuvânt

T: (+352) 4398 47063

M: (+352) 691 55 30 63

Damijan Fišer – Ofițer de presă

T: (+352) 4398 45410

M: (+352) 621 55 22 24

12, rue Alcide De Gasperi - L-1615 Luxembourg

E: press@eca.europa.eu

@EUAuditors

eca.europa.eu

fie s-au îndepărtat de obiectivele lor bugetare pe termen mediu, fie s-au îndreptat către acestea într-un ritm lent, astfel încât o ameliorare substanțială înaintea următoarei recesiuni este departe de a fi garantată.”

Potrivit constatărilor Curții, marjele posibile în temeiul clauzelor de reformă structurală nu corespund costurilor bugetare reale ale reformelor respective și Comisia le folosește mai degrabă ca „instrument de stimulare”. Această practică nu este justificată de regulamentul privind componenta preventivă. Pe lângă aceasta, clauza privind investițiile nu asigură creșterea ponderii investițiilor publice din PIB în anul pentru care creșterea respectivă este aprobată: clauza prevede o creștere doar în termeni nominali. Mai mult, aceasta permite creșteri ale cheltuielilor care nu sunt legate de investiții în anii care urmează. Această situație conduce la întâzieri de mai mulți ani în atingerea obiectivelor bugetare pe termen mediu.

Credibilitatea componentei preventive a fost erodată și de evoluțiile din cadrul componentei corective, care a fost implementată în așa mod încât redresarea ciclică singură este suficientă pentru a asigura îndeplinirea în totalitate a cerințelor. În consecință, statele membre aflate în PDE nu sunt obligate să îndeplinească cerințele de îmbunătățire a soldului structural pe care ar trebui să le respecte dacă ar face obiectul componentei preventive.

În fine, Curtea a constatat că recomandările specifice fiecărei țări adoptate de Consiliu nu explică suficient motivele ajustărilor fiscal-bugetare cerute sau riscurile care pot apărea dacă statele membre nu realizează aceste ajustări.

Curtea a formulat o serie de recomandări menite să înăsprească sistemul într-un mod coordonat. Printre altele,

- Comisia ar trebui să abordeze problema devierilor continue de la traiectoria de ajustare necesară care sunt înregistrate de-a lungul mai multor ani.
- Comisia ar trebui să se asigure că obiectivele bugetare pe termen mediu sunt atinse într-un interval de timp rezonabil, impunând reguli mai stricte pentru statele membre cu un grad ridicat de îndatorare.
- Marja posibilă în temeiul clauzei de reformă ar trebui să acopere numai costurile directe legate de reforme. În mod similar, marja posibilă în temeiul clauzei privind evenimentele neobișnuite ar trebui să acopere numai costurile legate în mod direct de un anumit eveniment. Marja posibilă în temeiul clauzei privind investițiile nu ar trebui să permită creșteri ale cheltuielilor care nu sunt legate de investiții în anii următori.
- Ajustările cerute în temeiul componentei corective și al celei preventive ar trebui să fie armonizate: ajustările cerute în temeiul componentei corective nu ar trebui să fie mai puțin exigente decât ajustările cerute de componenta preventivă.
- Recomandările specifice fiecărei țări ar trebui să conțină cerințe explicite, însoțite de o explicație mai clară cu privire la logica de la baza lor și la riscurile care pot apărea dacă recomandările nu sunt puse în aplicare.
- Comisia ar trebui să asigure faptul că programele de stabilitate sau de convergență ale statelor membre includ mai multe informații cu privire la măsurile legate de venituri și de cheltuieli.

În fine, Curtea consideră că legislația aflată în prezent în vigoare oferă Comisiei spațiul de manevră necesar pentru a aborda toate recomandările formulate, ținând seama de faptul că obiectivul principal al regulamentului ar trebui să prevaleze în fața opțiunilor de flexibilitate.

Notă către editori

Pactul de stabilitate și de creștere a fost creat în 1997 și a fost reformat în 2005 și în 2011. Este vorba de un acord obligatoriu încheiat între toate statele membre ale UE cu privire la punerea în aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Maastricht referitoare la sustenabilitatea politicilor fiscal-bugetare ale statelor membre. Logica de la baza acestei supravegheri este că politicile fiscal-bugetare ale unei țări pot avea efecte negative asupra celorlalte țări, acest fenomen fiind deosebit de pronunțat în cazul uniunilor monetare.

Curtea prezintă rapoartele sale speciale Parlamentului European și Consiliului UE, precum și altor părți interesate, cum ar fi parlamentele naționale, părțile interesate din sectoarele economice vizate și reprezentanții societății civile.

Raportul special nr. 18/2018, intitulat „Este atins obiectivul principal al componentei preventive a Pactului de stabilitate și de creștere?”, este disponibil în 23 de limbi ale UE pe site-ul Curții (eca.europa.eu).